

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/77/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714208873
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6714208873.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Márie Podhorovej, v právnej veci žalobcu: MED - ART, spol. s r.o., IČO: 34 113 924, so sídlom v Nitre, Hornočermánska 4, zastúpený Mgr. Petrom Mesárošom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom v Nitre, Novozámocká 214, proti žalovaným: I/ E.. X. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom vo C., G. XXXX/XX, II/ X.. X. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom vo C., A. A. XXXX/XX, obe žalované zastúpené JUDr. Michalom Vlkolinským, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom vo Zvolene, Nám. SNP 17/29, v konaní o určenie neúčinnosti právnych úkonov, o odvolaní žalovaných 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 13C/92/2014 - 278 zo dňa 06. 12. 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 13C/92/2014 - 278 zo dňa 06. 12. 2018 potvrdzuje.

II. Žalované 1/, 2/ sú povinné zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Zvolen (ďalej len „súd prvej inštancie“) výrokom I. určil, že Darovacia zmluva zo dňa 28. 03. 2014, ktorej vklad bol povolený Okresným úradom Zvolen, katastrálny odbor dňa 03. 04. 2014 pod č. V849/14, uzatvorená medzi žalovanou 1/ a žalovanou 2/, na strane obdarovaných a E.. X. W., nar. XX. XX. XXXX a Q.. L. W., nar. XX.X.XXXX, obaja bytom A. A. XXXX/XX, C., na strane darcov, predmetom ktorej je bezplatný prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v katastrálnom území C., LV XXXX,
- nebytový priestor - garáž, č. 22, číslo vchodu XX, prízemie v bytovom dome vo C., na ulici M. M. A., súp. č. stavby XXXX, postavenom na pozemku reg. G. XXX/XX, v podiele 1/1 a spoluvlastnícky podiel o veľkosti 2 200/650930-inách na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu,
- byt č. 2, č. vchodu XX, prvé poschodie, v bytovom dome vo C. na ulici M. M. A., súp. č. stavby XXXX, postavenom na pozemku reg. G. XXX/XX, v podiele 1/1 a spoluvlastnícky podiel o veľkosti 13 600/650930-inách na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu,
- nebytový priestor - zariadenie obchodu č. 3, číslo vchodu XX, prízemie v bytovom dome vo C., na ulici M. M. A., súp. č. stavby XXXX, postavenom na pozemku reg. G. XXX/XX, v podiele 1/1 a spoluvlastnícky podiel o veľkosti 4 200/650930-inách na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu v prospech žalovanej 1/,
- v katastrálnom území C., LV XXXX, pozemok reg. G., parc. č. XXX/XX, zastavané plochy a nádvorcia o výmere 1 457 m², pozemok reg. G., parc. č. XXX/XX, zastavané plochy a nádvorcia o výmere 119 m², pozemok reg. G., parc. č. XXX/XX, zastavané plochy a nádvorcia o výmere 1 971 m², v prospech žalovanej v I. rade v podiele 13 600/650930-inách, v podiele 4 200/650930-inách, v podiele 2 200/650930-inách,

- v katastrálnom území C., LV XXXX, byt č. 9, číslo vchodu XX, 5. poschodie v bytovom dome vo C. na ul. A. A., súp. č. stavby XXXX, postavenom na pozemku reg. G. XXXX/XXX v podiele 1/1 a spoluvlastnícky podiel o veľkosti 6953/448792-inách na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu v prospech žalovanej 2/,
- v katastrálnom území C., LV XXXX, pozemok reg. G., parc. č. XXXX/XXX, zastavané plochy a nádvoría o výmere 881 m² v prospech žalovanej 2/ je voči žalobcovi právne neúčinná.

2. Výrokom II. súd prvej inštancie určil, že právny úkon, Darovacia zmluva zo dňa 28. 03. 2014, ktorej vklad bol povolený Okresným úradom Krupina, katastrálny odbor dňa 01. 04. 2014 pod č. V423/2014, uzatvorená medzi žalovanou 1/ a žalovanou 2/, na strane obdarovaných a E.. X. W., nar. XX. XX. XXXX a Q.. L. W., nar. XX. XX. XXXX, obaja bytom A. A. XXXX/XX, C., na strane darcov, predmetom ktorej je bezplatný prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v katastrálnom území Z., LV XXXX - stavba so súp. č. XX, na pozemku reg. G. s parcelným číslom XXX, zastavané plochy a nádvoría o výmere 596 m², LV XXXX - pozemok registra G. s parcelným číslom XXX, zastavané plochy a nádvoría o výmere 596 m² v prospech žalovanej 1/ v podiele 1 a v prospech žalovanej 2/ v podiele 1 je voči žalobcovi právne neúčinná.

3. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie výrokom III. tak, že žalovaným 1/, 2/ uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške trov konania.

4. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa svojím žalobným návrhom domáhal určenia, že darovacie zmluvy zo dňa 03. 04. 2014 a zo dňa 01. 04. 2018, uzatvorené medzi žalovanými 1/, 2/ na strane obdarovaných a E.. X. W. a Q.. L. W., sú voči žalobcovi právne neúčinné. Žalobca sa uvedeného určenia domáhal s poukazom na ust. § 42a ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a uviedol, že (žalobca) bol ukrátený konaním predchádzajúcich vlastníkov, nakoľko prevodom nehnuteľností č. 1 až č. 7 zmenšil dlžník žalobcu bezodplatne svoj majetok, čím znemožnil žalobcovi uspokojiť sa z majetku predchádzajúcich vlastníkov. Predchádzajúci vlastníci - manželia W. v čase prevodu predmetných nehnuteľností č. 1 až č. 7 a uzatvorenia darovacích zmlúv jednoznačne konali s úmyslom zmenšiť svoj majetok, čím sledovali zníženie možností a šancí na uspokojenie žalobcu, ako svojho veriteľa. Nakoľko žalované 1/ a 2/ sú nevestami predchádzajúcich vlastníkov, sú manželkami ich synov, sú blízkymi osobami v zmysle ustanovenia § 116 OZ. V ostatnom obsahu odôvodnenia súd prvej inštancie uviedol, že vec právne posúdil podľa ust. § 42a ods. 2, § 42b ods. 1, 2 OZ a tiež aplikoval ust. § 116 OZ. Predovšetkým, na námietku žalovaných o nedostatku naliehavého právneho záujmu, uviedol že odporovacia žaloba nie je žalobou o určenie toho, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ale je priamym prostriedkom, slúžiacim na uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa v exekučnom konaní, a to postihnutím veci, alebo iných majetkových hodnôt, ktoré odporovateľným právnym úkonom ušli z majetku dlžníka, príp. vymožením peňažnej náhrady vo výške zodpovedajúcej prospechu získanému z odporovateľného právneho úkonu, a preto v tomto prípade naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať. Ďalej súd konštatoval, že mal preukázané, že žalované 1/ a 2/ sú nevestami dlžníkov E.. X. W. a Q.. L. W.. Vzťah žalovaných 1/ a 2/, ako neviest a dlžníkov, t. j. ich svokrovcov, nie je žiadnym zo vzťahov, vymenovaných v časti vety pred bodkočiarkou § 116 OZ, kedy ide o blízke osoby bez ďalšieho, ale môže byť vzťahom blízkych osôb nanajvýš za splnenia ďalších podmienok, ktorými je to, že pôjde stále o vzťah rodinný alebo prinajmenšom rodinnému obdobný a tiež to, že ujmu utrpenu jednou z takýchto osôb by druhá dôvodne pociťovala ako ujmu vlastnú. Len ak ide o blízke osoby platí, že je tu dôkazné bremeno nadobúdateľov majetku dlžníka, že dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa ani pri náležitej starostlivosti nemohli poznať. V danom prípade žalobca tvrdil, že žalované 1/, 2/, ako nevesty pôvodných dlžníkov, sú blízkymi osobami v zmysle ust. § 116 OZ, pričom súd zvýraznil, že žalované 1/, 2/ toto skutkové tvrdenie strany nepopreli, a preto súd v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP vychádzal z toho, že toto skutkové tvrdenie žalobcu je nesporné, a že v danom prípade žalované 1/, 2/, ako nevesty vo vzťahu k pôvodným dlžníkom, ktorí sú ich svokrovcami, spĺňajú zákonnú definíciu § 116 OZ vety za bodkočiarkou, t. j. že ide o iné osoby v pomere rodinnom alebo obdobnom, ktoré sa pokladajú za osoby sebe navzájom blízke, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá dôvodne pociťovala ako vlastnú ujmu, a preto z tohto dôvodu platí, že je tu dôkazné bremeno na strane nadobúdateľov majetku dlžníka, inak súčasne na uspokojenie pohľadávky veriteľa na to, že dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa ani pri náležitej starostlivosti nemohli poznať. V konaní nebolo preukázané, že by žalované postupovali v predmetnej veci s náležitou starostlivosťou, pričom nepreukázali, že sa zaujímali o dlhy, ktoré mali ich svokrovci pred uzavretím predmetných darovacích zmlúv a že by sa s touto skutočnosťou pred uzavretím

predmetných darovacích zmlúv nejakým spôsobom vyporiadali. V konaní žalované neunesli dôkazné bremeno o tom, že vynaložili všetko úsilie (kvalifikované konanie), ktorým by odhalili úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, keďže tento úmysel tu existoval a zákon u žalovaných 1/, 2/ vedomosť o tomto úmysle predpokladá. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie ustálil, že žaloba žalobcu je dôvodná, pretože bolo preukázané, že tu existuje pohľadávka veriteľa voči dlžníkovi svokrovcov žalovaných 1/, 2/, ktorá existovala v čase vykonania týchto právnych úkonov (dvoch darovacích zmlúv), že žalobca uplatnil právo odporovateľnosti právnych úkonov v trojročnej prekluzívnej lehote a že veriteľ sa nemôže domôcť svojej pohľadávky z ostatného majetku dlžníka s prihliadnutím k tomu, že dlžníci sa zbavili majetku, z ktorého by sa žalobca mohol domôcť svojej pohľadávky v prospech žalovaných I., II., teda že týmito dvoma darovacími zmluvami došlo ku kvalifikovanému zmenšeniu majetku dlžníkov.

5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a uviedol, že uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, nakoľko žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalované 1/, 2/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu, a to z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1/ písm. d/, f/ a h/ CSP, pričom rozsudok napadli v celom rozsahu. Žalované namietali, že skutočnosť, že konkrétny právny úkon ukracuje uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, podľa názoru žalovaných 1/, 2/ preukázaná nebola. Súd prvej inštancie vôbec neskúmal možnosť uspokojenia pohľadávky žalobcu ako veriteľa v konkurznom konaní úpadcu SkorpioPharm s. r. o. a či si žalobca ako veriteľ prihlásil pohľadávku do konkurzu. Rovnako napriek tvrdeniu žalovaných 1/ a 2/ súd prvej inštancie neskúmal ani možnosť uspokojenia žalobcu ako veriteľa z výkonu záložného práva na pozemky v katastrálnom území A. vo výlučnom alebo podielovom spoluvlastníctve Q.. L. W., ktoré žalobca ako veriteľ prijal ako zábezpeku v zmysle Dohody o pristúpení k záväzku, ale uspokojil sa len s nepreukázaným tvrdením žalobcu, že predmetné pozemky sa nepodarilo speňažiť. Súd prvej inštancie neprihliadol ani na tú skutočnosť, že hodnota odporovaných právnych úkonov vysoko prevyšuje hodnotu pohľadávky žalobcu, ktorú ustálil na sumu cca 32.000,- Eur, keď v konaní bolo tak výzvou správcu konkurznej podstaty úpadcu FamilyPharm s. r. o., ako aj samotnými darovacími zmluvami preukázané, že hodnota majetku, ktorý bol darovacími zmluvami prevedený na žalované 1/ a 2/, je niekoľkonásobne vyššia ako pohľadávka žalobcu ako veriteľa. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o tom, že dlžníkov práve úkony ukracujú uspokojenie jeho pohľadávky nesie veriteľ. Žalobca ako veriteľ dôkazné bremeno o tom, že dlžníkov práve úkony ukracujú uspokojenie jeho pohľadávky, neunesol. Ďalej žalované namietali, že existencia úmyslu dlžníka, ako aj druhej strany, sa v konaní preukazuje obtiažne. Na druhej strane, preukázanie úmyslu dlžníka, že mieni ukrátiť právnym úkonom svojho veriteľa, nie je podmienkou odporovateľnosti vtedy, ak druhou stranou sú osoby blízke dlžníkovi a úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa v takomto prípade zákon predpokladá a je na osobách blízkych dlžníkovi, aby preukázali opak, t. j. že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohli aj pri náležitej starostlivosti poznať. V danom prípade žalobca tvrdil, že žalované 1/, 2/, ako nevesty pôvodných dlžníkov, sú blízkymi osobami v zmysle ust. § 116 Občianskeho zákonníka, pričom súd poukázal na to, že skutkové tvrdenia protistrany žalované nepopreli, a preto súd v zmysle § 151 ods. 1 CSP vychádzal z toho, že toto skutkové tvrdenie žalobcu je nesporné. Súd prvej inštancie teda síce správne zistil, že vzťah žalovaných 1/, 2/, ako neviest a dlžníkov, nie je žiadnym zo vzťahov vymenovaných v časti vety pred bodkočiarkou § 116 OZ, ale môže byť vzťahom blízkych osôb nanajvýš za splnenia ďalšej podmienky, a to, že ujmu utrpenu jednou z takýchto osôb by druhá dôvodne počítavala ako ujmu vlastnú. V danom prípade sa súd stotožnil bez ďalšieho s tvrdením žalobcu, ako veriteľa, že žalované 1/, 2/, ako nevesty pôvodných dlžníkov, sú blízkymi osobami v zmysle § 116 OZ. Tento záver súdu prvej inštancie podľa žalovaných nie je správny. Žalované 1/, 2/ nepopreli a napokon ani nemohli poprieť skutočnosť, že sú nevestami pôvodných dlžníkov. Na druhej strane z tejto skutočnosti nemožno bez ďalšieho vyvodzovať, že pokiaľ žalované 1/ a 2/ nepopreli, že sú nevestami pôvodných dlžníkov, tak sú i osobami blízkymi v zmysle § 116 Občianskeho zákonníka vety za bodkočiarkou. Žalované 1/, 2/ v zmysle definície blízkej osoby podľa § 116 OZ za bodkočiarkou nie sú blízkymi osobami pôvodných dlžníkov, a preto ani nemajú dôkazné bremeno preukazovať, že o dlžníkovom úmysle ukrátiť odporovateľným právnym úkonom veriteľa nevedeli a nemohli vedieť napriek tomu, že vynaložili starostlivosť k poznaniu tohto dlžníkovho úmyslu a išlo z ich strany o náležitú starostlivosť. Žalované 1/, 2/ za podstatu nesprávosti právnych záverov súdu prvej inštancie považujú to, že súd prvej inštancie rozhodol na základe takých skutočností, ktoré neboli z pohľadu definície blízkej osoby v zmysle ustanovenia § 116 veta za bodkočiarkou Občianskeho zákonníka relevantné, teda právne posúdenie veci súdom prvej inštancie nebolo správne, pretože vychádzalo z nesprávneho právneho

názoru, že dlžníci a žalované 1/, 2/ sú blízkymi osobami v zmysle ustanovenia § 116 veta bodkočiarkou OZ. Pri prijímaní záveru súdu sú podstatné napríklad také okolnosti, aký druh vzájomného vzťahu je medzi osobami, či žijú v spoločnej domácnosti, aké sú vzájomné pomery v takejto domácnosti, či si osoby navzájom pomáhajú, zaujímajú sa o seba nielen z pohľadu majetkových aspektov a podobne (s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/32/2017). Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na závere, že žalované 1/, 2/ sú nevestami dlžníkov a že sú blízkymi osobami v zmysle § 116 OZ, pričom poukázal, že žalované 1/, 2/ toto skutkové tvrdenie strany nepopreli, súd tak považoval skutkové tvrdenie žalobcu za nesporné. Táto skutočnosť však sama osebe nemohla založiť záver, že medzi žalovanými 1/, 2/ a dlžníkmi je bez ďalšieho vzťah blízkej osoby, a preto pre absenciu relevantných dôkazných prostriedkov nie je možné uzavrieť, že vzťah medzi dlžníkmi a žalovanými bol vzťahom osôb blízkych v zmysle ustanovenia § 116 veta za bodkočiarkou Občianskeho zákonníka. Žalované tak majú za to, že nebolo preukázané ani to, že právne úkony - darovacie zmluvy pôvodných dlžníkov ukrátili žalobcu ako veriteľa, keď je možné, že ich majetok sa zmenšil, avšak minimálne jeden z dlžníkov napriek odporovanému právnemu úkonu naďalej vlastní taký majetok, ktorý sám o sebe postačuje k tomu, aby sa z neho veriteľ uspokojil a žalobca ako veriteľ neunesol dôkazné bremeno, podľa ktorého preukázanie úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa a aj známosti takéhoto úmyslu žalovaným 1/, 2/, ako druhej strane, má veriteľ. Súd prvej inštancie sa tým, aká bola kvalita a intenzita skutočných vzájomných vzťahov dlžníka a žalovaných v čase uzavretia darovacích zmlúv vôbec nezaoberal. S poukazom na uvedené dôvody žalované 1/, 2/ navrhli, aby odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. K odvolaniu žalovaných 1/, 2/ sa podaním doručeným súdu dňa 28. 01. 2019 vyjadril žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Uviedol, že v rámci konania, konkrétne na pojednávaní dňa 20. 09. 2018, právny zástupca žalovaných uviedol, že žalované sú nevestami predchádzajúcich vlastníkov. Odvolanie žalovaných, ktoré odôvodnili tým, že nie sú osobami v blízkom pomere, ktoré by počítali ujmu predchádzajúcich vlastníkov ako svoju vlastnú, je podľa názoru žalobcu účelové a tendenčné. Ako to vyplýva z vyjadrení žalovaných, žalované, malí jednoznačne vedomosť o podnikaní predchádzajúcich vlastníkov - svojich svokrovcov, resp. o podnikaní právnických osôb, v ktorých uvedené osoby boli spoločníkmi. Samotné žalované boli tiež angažované v rámci podnikateľských aktivít vyššie uvedených osôb, čo samé uviedli vo svojom písomnom vyjadrení o tom, že predchádzajúci vlastníci sa rozhodli obdarovať ich z dôvodu, aby vyriešili ich bývanie v meste C., posilnili ich vzťah k ich podnikaniu a preniesli na nich i časť zodpovednosti za hospodárske výsledky. Z týchto vyjadrení žalovaných je zrejmé, že boli zapojené nielen do podnikateľských aktivít predchádzajúcich vlastníkov, ale že mali aj prehľad o hospodárení a účtovných záležitostiach dotknutých podnikateľských subjektov. Zároveň je z nich jednoznačne preukázané, že žalované sú blízkymi osobami predchádzajúcich vlastníkov a jednoznačne spĺňajú definíciu v zmysle ust. § 116 OZ, vety za bodkočiarkou. Žalované aktívne komunikovali a komunikujú so svojimi svokrovcami, vzťahy medzi žalovanými a ich manželmi a samotných predchádzajúcich vlastníkov sú vzájomne prepojené a prežívanie ich rodinného vzťahu je aktívne, z čoho je zrejmé, že žalované spĺňajú vyššie citovanú zákonnú definíciu blízkej osoby. Z listinných dôkazov vyplýva taktiež, že reálne aj došlo k spoločnému rodinnému podnikaniu, čo potvrdzujú predložené listiny, ako napr. Zmluva o úvere zo dňa 01. 02. 2012, ktorou žalované disponovali. Pokiaľ by žalované nemali vedomosť a aktívne rodinné vzťahy so svojimi svokrovcami, nemohli by disponovať uvedenou listinou. V predmetnom súdnom konaní žalované negenerovali žiadny dôkaz, ktorým by vyvrátili samotný záver súdu, že sú blízkymi osobami predchádzajúcich vlastníkov. Žalované dokonca nielenže neprodukovali žiaden dôkaz, ale v priebehu konania ani len nepoužili právnu argumentáciu, ktorou by spochybňovali svoj status blízkej osoby k predchádzajúcim vlastníkovi v zmysle ust. § 116 za bodkočiarkou OZ. Nakoľko skutkové tvrdenie o blízkych osobách žalované v tomto konaní výslovne nepopreli, považuje sa táto skutočnosť za nespornú v zmysle ustanovenia § 151 ods. 1 CSP. Žalované tak ani nevyvrátili predpoklad vedomosti o úmysle ukrátiť žalobcu zo strany predchádzajúcich vlastníkov a žalované nepreukázali, že ani pri náležitej starostlivosti nemohli rozpoznať úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa. V tomto smere odkázal žalobca na ním už predtým uvádzanú judikatúru Najvyššieho súdu SR a odvolacích súdov. Vo vyjadrení tiež žalobca poukázal na skutočnosť, že konajúci súd na pojednávaní oboznámil listinný dôkaz - darovaciu zmluvu, z ktorej vyplýva, že zmluvné strany (darcovia a žalované ako obdarované) ohodnotili nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. území C. na sumu cca 315.000,- Eur. Uvedené ohodnotenie vykonali zmluvné strany v rámci predmetnej darovacej zmluvy bez reálneho a objektívneho základu, preto takéto ohodnotenie nemusí byť ani hodnoverné, objektívne a neodzrkadľuje ani reálnu trhovú cenu predmetných nehnuteľností. Rovnako aj správca konkurznej podstaty nie je znalcom v oblasti určovania hodnoty nehnuteľnosti a pre ohodnotenie

nehnutelností správcom vykonané výlučne pre potreby konkurzu nemá jednak právnu záväznosť pre toto súdne konanie a rovnako ani neurčuje skutočnú trhovú hodnotu predmetných nehnuteľností. Avšak aj napriek uvedenému predmetné nehnuteľnosti správca konkurznej podstaty ohodnotil na sumu vo výške 120.000,- Eur, čo je 31,5 % zo sumy určenej ako hodnoty týchto nehnuteľností zmluvnými stranami. K prevádzaným nehnuteľnostiam zároveň je zriadené záložné právo v prospech záložného veriteľa TRANSMEDIC Slovakia s. r. o., preto je dôvodné predpokladať, že toto záložné právo zabezpečuje pohľadávky záložného veriteľa v bližšie neurčenej výške, a preto nemožno ani vopred predpokladať, či všetky uvedené nehnuteľnosti budú postačovať na úhradu a uspokojenia pohľadávok žalobcu popri záložnom veriteľovi. Preto skutočnosť, že hodnota uvedených nehnuteľností prevyšuje hodnotu pohľadávky žalobcu, žiadnym spôsobom nie je právne významná pre toto súdne konanie. S ohľadom na vyššie uvedené preto nie je právne významnou skutočnosťou výška prípadného uspokojenia v rámci konkurzu. Uvedená argumentácia však navyše nebola prostriedkom procesnej obrany žalovaných, a preto nebol dôvod konaní pred súdom prvej inštancie preukazovať tieto skutočnosti. Naviac prípadné uspokojenie v rámci konkurzu nie je právne významnou skutočnosťou pre meritórne rozhodnutie v tomto súdnom konaní. Súd je viazaný žalobným petitom žalobcu a vzhľadom k tomu, že všetky zákonné náležitosti splnené boli, súd vydal rozsudok v súlade so zákonom. Nad rámec uvedeného žalobca uviedol, že z výpisov z Obchodného vestníka je zrejmé, že konkurzy predchádzajúcich vlastníkov boli ukončené pre nedostatok majetku. Pokiaľ žalované poukazujú na záložné právo zriadené v prospech žalobcu, tak výkon záložného práva nebol realizovaný zo strany žalobcu, nakoľko zabezpečenými nehnuteľnosťami sú podiely na nehnuteľnostiach, ktoré sú reálne nepredajné a bez hodnoty. Žalobca ponúkol predmetné spoluvlastnícke podiely ostatným spoluvlastníkom uvedeným na príslušných listoch vlastníctva, títo však buď neprejavili záujem, alebo prejavili záujem za kúpnu cenu v nepokrývajúcu ani náklady s prevodom spoluvlastníckych podielov. Preto spoluvlastnícke podiely k nehnuteľnostiam, ku ktorým je zriadené záložné právo v prospech žalobcu, nepredstavujú majetok, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávky žalobcu čo i len sčasti. Taktiež opätovne žalobca zdôraznil, že žalobca bol ukrátený konaním predchádzajúcich vlastníkov, nakoľko prevodom predmetných nehnuteľností zmenšili bezodplatne svoj majetok, s čím znemožnili žalobcovi uspokojiť sa z majetku predchádzajúcich vlastníkov. Ak by úmyslom predchádzajúcich vlastníkov nebolo ukrátiť žalobcu ako svojho veriteľa uskutočnili by prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam č. 1 až č. 7 odplatne za reálnu trhovú hodnotu týchto nehnuteľností. Ďalej poukázal žalobca na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21Cdo 1811/2000 a taktiež uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 163/2007, z ktorého vyplýva, že ak išlo o právny úkon medzi dlžníkom a osobou blízkou, je postačujúce preukázať ich urobenie v určenej dobe a ukrátenie veriteľa. V takýchto prípadoch totiž zákon úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa aj vedomosť blízkej osoby o tomto úmysle prezumuje. Žalobca má tak za to, že súd prvej inštancie postupoval plne v súlade so zákonom, správne právne posúdil predmetnú vec a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam. Rozsudok súdu prvej inštancie navrhol žalobca potvrdiť ako vecne správny.

8. Vyjadrenie žalobcu bolo doručené právnemu zástupcovi žalovaných dňa 14. 02 2019 s možnosťou na vyjadrenie. K predmetnému vyjadreniu žalobcu reagovali žalované prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním doručeným Okresnému súdu Zvolen dňa 25. 02 2019. Na skutkovom tvrdení, ktoré žalované 1/, 2/ v konaní pred súdom prvej inštancie nepopreli, a to, že sú nevestami predchádzajúcich vlastníkov, naďalej žalované zotrvali, avšak len z tohto skutkového tvrdenia sa závery o tom, či žalované 1/, 2/ sú blízkymi osobami v zmysle definície obsiahnutej v § 116 Občianskeho zákonníka za bodkočiarkou alebo nie, vyvodzovať nedajú, pokiaľ sa v konaní nepreukáže splnenie ďalšej podmienky, a to, že ujmu utrpenú jednou z takýchto osôb by druhá dôvodne pociťovala ako ujmu vlastnú. Práve táto skutočnosť, ktorá by umožnila žalované 1/, 2/ subsumovať pod blízke osoby ale v konaní preukázaná nebola. Ďalej na vyjadrenie žalobcu uviedli, že zo zápisov v obchodnom registri je jednoznačne preukázané, že žalované 1/, 2/ sa nikdy nestali ani spoločníkmi, ani konateľmi niektorej z obchodných spoločností, prostredníctvom ktorých podnikali predchádzajúci vlastníci a na podnikaní týchto spoločností sa žalované 1/ a 2/ nezúčastňovali ani ako tichí spoločníci. Pokiaľ žalobca poukazuje na disponovanie Zmluvou o úvere zo dňa 01. 02. 2012 žalovanými, tak žalované uvádzajú, že zmluva o úvere je súčasťou súdneho spisu tak v konaní 62Cbi/5/2018, ako aj 63Cbi/6/2018 a v tomto konaní ju predložil žalovaný - správca konkurznej podstaty. V konaní tak podľa názoru žalovaných 1/, 2/ nebolo preukázané ani to, že právne úkony - darovacie zmluvy pôvodných dlžníkov ukrátili žalobcu ako veriteľa, keď je možné, že ich majetok sa zmenšil, avšak minimálne jeden z dlžníkov napriek odporovanému právnomu úkonu naďalej vlastní taký majetok, ktorý sám o sebe postačuje k tomu, aby sa z neho veriteľ

uspokojil. S poukazom na uvedené opätovne navrhli, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9. Vyjadrenie právneho zástupcu žalovaných bolo doručené právnemu zástupcovi žalobcu dňa 27. 02. 2019, na uvedené sa písomným podaním doručeným súdu dňa 06. 03. 2019 vyjadril žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Opätovne poukázal na vyjadrenia žalovaných v konaní, z ktorých jednoznačne je preukázané, že medzi predchádzajúcimi vlastníkmi a žalovanými, ako ich nevestami, bol aktívny a veľmi blízky rodinný vzťah, či napĺňajú definíciu blízkej osoby v zmysle § 116 OZ. V ostatnom zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach a prednesoch, pričom opakovane záverom zdôraznil, že v tomto súdnom konaní žalované negenerovali žiaden dôkaz o tom, ktorým by vyvrátili samotný záver súdu, že sú blízkyimi osobami predchádzajúcich vlastníkov. Žalované dokonca nielenže negenerovali žiadne dôkazy, ale v priebehu konania ani len nepoužili právnu argumentáciu, ktorou by sponchybňovali svoj status blízkej osoby. Nakoľko skutkové tvrdenie o blízkyimi osobách žalované v tomto konaní výslovne nepopreli, považuje sa táto skutočnosť za nespornú v zmysle ustanovenia § 151 ods. 1 CSP. K ponuke zo strany žalobcu, kedy ponúkol predmetné spoluvlastnícke podiely ostatným spoluvlastníkom uvedených na príslušných listoch vlastníctva, došlo ústne, resp. telefonicky, preto v tomto kontexte je potrebné vnímať vyjadrenie žalobcu v uvedenej otázke a rovnako jednoznačne dospieť k záveru, že ani jeden z predchádzajúcich vlastníkov nedisponuje majetkom, ktorý by postačoval na uspokojenie pohľadávok žalobcu. V tomto smere poukázal na výpisy z Obchodného vestníka. V ostatnom zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a aby žalobcovi priznal i náhradu trov odvolacieho konania.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), preskúmal vec v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario. Rozsudok okresného súdu napadnutý odvolaním žalovaných 1/, 2/ v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny postupom podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Odvolací súd je v sporovom konaní viazaný žalobným petitom okrem zákonnej výnimky vyplývajúcej z ust. § 216 ods. 2 CSP, podľa ktorého súd môže prekročiť žalobný návrh a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú iba vtedy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu vyplýva z osobitného predpisu. V odvolacom konaní je súd viazaný rozsahom, v akom odvolateľ napadne rozhodnutie súdu prvej inštancie. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu je teda rovnaká, ako je rozsah účinkov odvolania. Odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, to znamená, že odvolanie prejedná len v medziach, v akých ho odvolateľ napáda. V odvolacom konaní tiež odvolateľ vymedzí, z akých dôvodov žiada preskúmať napadnuté rozhodnutie. Dôvodmi odvolania je odvolací súd viazaný, znamená to, že prihliada len na také dôvody, ktoré boli uplatnené v lehote pre podanie odvolania a zároveň vyšli v odvolacom konaní najavo. Jedinou výnimkou je oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať vady konania, týkajúce sa procesných podmienok, a to z úradnej moci.

13. V prejednávanej veci sa žalobca podanou žalobou domáha vyslovenia (určenia), že právne úkony, konkrétne darovacia zmluva zo dňa 28. 03. 2014, ktorej vklad bol povolený Okresným úradom C., katastrálny odbor dňa 03. 04. 2014 pod V 849/14 a darovacia zmluva zo dňa 28. 03. 2014, ktorej vklad bol povolený Okresným úradom C., katastrálny odbor dňa 01. 04. 2014 pod č. V 423/2017 učené medzi E.. X. W. a Q.. L. W. (dlužníkmi žalobcu) ako darcami a žalovanými 1/, 2/ ako obdarovanými, sú voči žalobcovi právne neúčinné. Žalobca mal za to, že žalované 1/, 2/ sú blízkyimi osobami manželov W. (dlužníkov žalobcu) v zmysle § 116, veta za bodkočiarkou Občianskeho zákonníka a takto ich v žalobe i označil a svoje tvrdenie právne podporil poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR. Žalobou sa teda domáhal určenia neúčinnosti právneho úkonu učeného svojím dlžníkom/dlužníkmi ako darcom a žalovanými 1/, 2/ ako obdarovanými blízkyimi osobami.

14. Vo všeobecnosti odvolací súd predovšetkým uvádza, že predpokladom uplatnenia subjektívneho odporového práva veriteľa v zmysle ust. § 42a Občianskeho zákonníka je existencia veriteľsko - dlžníckeho záväzkového vzťahu, v rámci ktorého existuje povinnosť dlžníka plniť veriteľovi dlh a zároveň oprávnenie veriteľa požadovať splnenie tohto dlhu. Ďalším predpokladom vzniku subjektívneho

odporového práva predstavuje tzv. ukracujúci právny úkon medzi dlžníkom a kvalifikovanou treťou osobou, resp. v prospech tejto osoby. Pokiaľ veriteľ uplatní svoje odporové právo úspešne (pozitívnym rozhodnutím súdu), odporovaný právny úkon sa stáva právnym úkonom relatívne neúčinným (nie neplatným). Koncept relatívnej neúčinnosti odporovaného právneho úkonu tak spočíva v suspendovaní právnych účinkov tohto úkonu vo vzťahu medzi veriteľom kvalifikovanou treťou osobou. Tretím predpokladom vzniku odporového oprávnenia veriteľa je charakter odporovateľného právneho úkonu ako úkonu ukracujúceho veriteľa. Musí ísť teda o úkon, ktorý ukrátil veriteľa v možnosti domáhania sa uspokojenia z majetkovej sféry dlžníka. Takýto charakter možno právnemu úkonu prisúdiť vtedy, ak je kumulatívne naplnená subjektívna stránka odporovateľnosti, spočívajúca v úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa a súčasne aj objektívna stránka odporovateľnosti, spočívajúca v reálnom úbytku v majetkovej sfére dlžníka. K reálnemu ukráteniu musí dôjsť v príčinnej súvislosti s fraudóznym konaním dlžníka. Pokiaľ zvyšný majetok dlžníka objektívne postačuje v čase odporu na uspokojenie veriteľa, nemožno odporovacej žalobe vyhovieť. V odporovacom konaní zaťažuje dôkazné bremeno vo vzťahu k tejto skutočnosti, teda o dostatočnej solventnosti dlžníka, žalovanú tretiu osobu, ktoré mala z odporovaného právneho úkonu prospech.

15. V ustanovení § 42a ods. 2 OZ, ktoré konajúci súd prvej inštancie správne vo veci aplikoval, je upravená odporovateľnosť právnych úkonov, ktoré dlžník realizoval s osobami jemu blízkymi (§ 116, 117 Občianskeho zákonníka) alebo ktoré urobil v prospech týchto osôb. Na právne posúdenie daných úkonov z hľadiska ich odporovateľnosti sa vzťahuje vyvrátiteľná zákonná domnienka o vedomosti blízkej osoby o ukracujúcom úmysle dlžníka. Občiansky zákonník favorizuje právnú pozíciu ukráteného veriteľa a prostredníctvom konštrukcie vyvrátiteľných zákonných domnienok zjednodušuje odporovanie týmto úkonom, ktorým došlo k prevodu majetku na osobu dlžníkovi blízku alebo ktoré dlžník urobil v prospech takejto osoby. Skutočnosť, že ide o osoby dlžníkovi blízke je v konaní povinný preukázať žalobca. Úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa sa v týchto prípadoch prezumuje (predpokladá) zo zákona a jeho skutočný úmysel nie je na účely procesného úspechu odporujúceho veriteľa relevantný. U osôb blízkych sa teda vedomosť nadobúdateľa o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa prezumuje. Blízka osoba (a osoba s rovnakým postavením) môže účinne zabrániť odporovaniu zo strany veriteľa tým, že zákonnú domnienku v konaní vyvráti a preukáže, že ukracujúci úmysel dlžníka nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať. Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť musí teda žalovaný v záujme vlastného procesného úspechu sústrediť na svoje úkony náležitej starostlivosti a nemôže argumentovať nedostatkom ukracujúceho úmyslu na strane dlžníka. Pokiaľ žalovaný neunesie dôkazné bremeno vo vzťahu k tomu, že ani pri náležitej starostlivosti nemohol prezumovaný ukracujúci úmysel dlžníka poznať, súd odporovacej žalobe vyhovie bez ohľadu na jeho reálnu existenciu. Uvedené tak kladie zvýšené nároky na blízke osoby a osoby s rovnakým postavením pri uzatváraní právnych úkonov, ktoré sú v záujme ochrany vlastnej právnej sféry povinné verifikovať hrozbu vzniku odporovateľného právneho úkonu. Platí to predovšetkým v prípade prevodu majetku bez adekvátneho, či dokonca akéhokoľvek protiplnenia. V opačnom prípade musí nadobúdateľ, ktorý je blízkou osobou dlžníka, znášať riziko, že za splnenie zákonných podmienok sa bude môcť z predmetu prevodu uspokojiť veriteľ dlžníka, ktorý bol sporným úkonom ukrátený na uspokojení svojej pohľadávky.

16. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd zvýrazňuje, že ťažiskovou odvolacou námietkou žalovaných 1/, 2/ obsiahnutou v ich odvolaní je, že žalované 1/, 2/, ako nevesty predchádzajúcich vlastníkov nehnuteľností vymedzených vo výrokovej časti rozhodnutia súdu prvej inštancie, nie sú osobami blízkymi predchádzajúcich vlastníkov, t. j. E.. X. W. a Q.. L. W., dlžníkov žalobcu. Podľa názoru žalovaných 1/, 2/ obsiahnutého v odvolaní, súd prvej inštancie prijal nesprávny záver o tom, že žalované 1/, 2/, ako nevesty dlžníkov žalobcu, spĺňajú podmienku uvádzanú v § 116, veta za bodkočiarkou OZ, determinujúcou blízkosť osoby, a to z tohto dôvodu, že žalované 1/, 2/ uvedené (skutkové tvrdenie) žalobcu o žalovaných ako blízkych osobách, obsiahnuté v žalobe nepopreli. Žalované majú za to, že nie sú blízkymi osobami dlžníkov žalobcu, resp. že táto okolnosť nebola v konaní spoľahlivo preukázaná.

17. Vyriešenie otázky možnosti ponímania žalovaných 1/, 2/ ako blízkych osôb dlžníkov žalobcu, je pritom v predmetnom konaní zásadné, nakoľko prijatý záver priamo súvisí v civilnom procese s ťarchou bremena tvrdenia a predovšetkým s bremenom dôkazu. Kto a v akom rozsahu má dôkazné bremeno určujú totiž normy hmotného práva. Na žalobcovi je v danom type konania bremeno dôkazu o tom, že osoba žalovaného (ako nadobúdateľa) je vo vzťahu k dlžníkovi osobou blízkou v zmysle ust. § 116 Občianskeho zákonníka. V prípade, že v konaní je okolnosť, že strana žalovaná je dlžníkovou blízkou osobou v zmysle § 116 Občianskeho zákonníka žalobcom tvrdená a preukázaná alebo táto nie druhou

sporovou stranou namietaná, rozporovaná, je dôkazné bremeno na strane žalovanej (blízkej osobe, resp. osobe s rovnakým postaviím) vo vzťahu k preukázaniu tej okolnosti, že ukracujúci úmysel dlžníka nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať.

18. Odvolací súd z predloženého spisového materiálu, predovšetkým zo žaloby zo dňa 13. 06. 2014 k predmetnej otázke označenia a poňatia žalovaných 1/, 2/ ako blízkych osôb, poukazuje na článok 5 samotnej žaloby, kde žalobca uviedol, že žalované 1/ a 2/ sú nevestami predchádzajúcich vlastníkov, to znamená, že sú manželkami ich synov a sú tak blízkymi osobami v zmysle § 116 OZ. K tejto čiastkovej otázke žalobca v žalobe poukázal na niektoré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, z ktorých vyplýva, že pre splnenie podmienok odporovateľnosti právneho úkonu v zmysle § 42a OZ, ak išlo o právny úkon medzi dlžníkom a osobou blízkou, je postačujúce preukázať ich urobenie v určitej dobe a ukrátenie veriteľa. V takýchto prípadoch totiž zákon úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa aj vedomosť blízkej osoby o tomto úmysle prezumuje (4Cdo 163/2007, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 30Cdo 808/2004). Z uvedeného je zrejmé, že žalobca v podanej žalobe sám označil žalované 1/, 2/ ako blízke osoby titulom rodinného vzťahu - manželky synov predchádzajúcich vlastníkov.

19. K žalobe samotnej - a teda i k argumentácii žalobcu o žalovaných 1/, 2/, ako osobách blízkych - sa vyjadrili žalované 1/, 2/ písomným podaním zo dňa 26. 01. 2015 prostredníctvom svojho spoločného právneho zástupcu, v ktorom vyjadrení uviedli, že „žalobca okrem ničím nepodložených úvah o tom, či predchádzajúci vlastníci nehnuteľností, ktoré sa stali predmetom darovacích zmlúv, mohli tieto previesť za reálnu hodnotu alebo nie, iný podklad pre podanú žalobu nemá“ Taktiež žalované namietali, že žaloba žalobcu má základ v § 80 písm. c/ OSP, pričom podľa názoru žalovaných žalobca základný procesný predpoklad úspešnosti podanej určovacej žaloby nenaplnil a existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení žalobca nepreukázal a podľa názoru žalovaných ani neexistuje reálny predpoklad, že žalobca bude schopný preukázať existenciu naliehavého právneho záujmu. V prvotnom vyjadrení k žalobe vo veci samej žalované iné k veci neuviedli, otázkou ponímania ich ako osôb dlžníkom blízkych sa nezaoberali, k tejto otázke neuviedli žiadnu právnu argumentáciu.

20. Na pojednávaní konanom v predmetnej veci okresným súdom dňa 20. 09. 2018 sa žalobca, ani žalované 1/, 2/, osobne nezúčastnili, za obe sporové strany sa na pojednávanie dostavili len ich právni zástupcovia. Právny zástupca žalobcu predniesol žalobný návrh, v časti ohľadom skutkových tvrdení upravil skutkový základ v smere, že pôvodní dlžníci žalobcu, manželka W., na základe dohody pristúpili k záväzku (nie ručili, ako bolo predtým nesprávne uvedené) a žiadal konajúci súd prvej inštancie o vyžiadanie spisového materiálu z Okresného úradu C., katastrálneho odboru, týkajúceho sa zavkladovania darovacích zmlúv pod číslom V 423/14 a V 849/14. Právny zástupca žalovaných na uvedenom pojednávaní uviedol, že je pravdou, že žalované I, II, sú v príbuzenskom vzťahu s pôvodnými dlžníkmi, pričom tieto sú ich nevestami. V ďalšom právny zástupca žalovaných poukázal na Zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam vedeným na LV č. XXXX, XXXX a XXXX, kde vlastníkom týchto nehnuteľností do toho času bola Q.. W.. K otázke žalovaných ako blízkych osôb viac právny zástupca žalovaných neuviedol.

21. Ďalej v písomnom podaní žalovaných zo dňa 16. 10. 2018 (č.l. 217 až 218 spisu), ktoré je vyjadrením žalovaných k veci samej, žalované uviedli, že žalobca má za to, že na žalované 1/, 2/, ako manželky Q.. X. W. a Q.. Q. W., ktorí sú synmi E.. X. W. a Q.. Anny W., teda na ich nevesty, predchádzajúci vlastníci previedli darovacími zmluvami predmetné nehnuteľnosti s úmyslom ukrátiť svojich veriteľov vrátane žalobcu. V závere uvedeného vyjadrenia je uvedené: „Predchádzajúci vlastníci sa rozhodli obdarovať nás z dôvodu, aby vyriešili naše bývanie v meste C., posilnili náš vzťah k ich podnikaniu a preniesli na nás aj časť zodpovednosti za hospodárske výsledky. Z dôvodu, že jedine verejná lekáreň v meste Z. bola prevádzkovaná vo vlastných priestoroch, ostatné boli v nájme, previedli na nás aj nehnuteľnosť v Z. s tým, že sa tam naďalej bude prevádzkovať lekáreň.“, v poslednom odseku uvedeného vyjadrenia žalované uviedli: „Na záver nášho vyjadrenia chceme uviesť, že v čase darovania sme ani pri náležitej starostlivosti nemohli predpokladať ani nepredpokladali, že by úmyslom predchádzajúcich vlastníkov bolo ukrátenie veriteľa, tým skôr, keď predchádzajúci vlastníci podľa nášho názoru urobili všetko pre to, aby pohľadávka žalobcu bola uspokojená, či už z poskytnutého úveru od spoločnosti TRANSMEDIC Slovakia s. r. o., alebo z bežnej podnikateľskej činnosti.“

22. V ďalšom priebehu konania bolo vytyčené a i realizované pojednávanie súdom prvej inštancie dňa 06. 12. 2018, ktorého sa zúčastnil právny zástupca žalobcu a právny zástupca žalovaných 1/, 2/. Žalobca

ani žalované 1/, 2/ sa pojednávajú osobne nezúčastnili, a teda na uvedenom (a ani v ostatnom priebehu konania) nebol realizovaný výsluch strán sporu, či iných svedkov. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 06. 12. 2018 vyplýva, že ako právny zástupca žalobcu, tak aj právny zástupca žalovaných 1/, 2/ uviedli, že títo zotrvávajú na svojich doterajších prednesoch, ako aj písomných vyjadreniach. Na pojednávaní bolo vykonané dokazovanie oboznamovaním a čítaním listinných dôkazov, následne bolo dokazovanie vyhlásené za skončené a verejne vyhlásený rozsudok vo veci samej.

23. Na uvedené vyjadrenia a písomné podania a stanoviská strán sporu odvolací súd poukazuje predovšetkým z dôvodu, že z postoja žalovaných 1/, 2/, a to predovšetkým z ich písomného vyjadrenia k veci samej zo dňa 16. 10. 2018 vyplýva, že tieto nenamietali a nerozporevali tvrdenie a ponímanie (označenie) žalovaných 1/, 2/ žalobcom ako osôb blízkych v zmysle ust. § 116 Občianskeho zákonníka, obsiahnuté už v žalobe vo veci samej. Pokiaľ žalované poukazovali v písomnom vyjadrení na okolnosti darovania nehnuteľnosti dlžníkmi žalobcu na ne samotné ako obdarované, a to z dôvodu zabezpečenia bývania, posilnenia rodinných vzťahov a taktiež intenzívnejšieho zaangažovania žalovaných 1/, 2/ do podnikateľských aktivít predchádzajúcich vlastníkov, žalované tým žiadnym spôsobom nenamietali, nerozporevali okolnosť tvrdenú žalobcom, že sú blízkymi osobami predchádzajúcich vlastníkov, dlžníkov žalobcu. Túto okolnosť svojimi vyjadreniami navyše len podporili. Z ďalšieho obsahu uvedeného vyjadrenia uvedený záver vyplýva o to viac, že žalované navyše uviedli, že ani pri náležitej starostlivosti nemohli predpokladať úmysel predchádzajúcich vlastníkov, ako dlžníkov, ukrátiť veriteľa. Z uvedeného je tak zrejmé, že žalované akceptovali, prijali ich ponímanie a označenie žalobcom ako osôb blízkych v zmysle § 116 vety za bodkočiarkou OZ žalobcom a samé seba v konaní takto i vnímali a pristúpili k liberujúcej argumentácii o tom, že ukracujúci úmysel dlžníkov žalobcu (darcov) nemohli ani pri náležitej starostlivosti poznať, ktorou jedinou argumentáciou, náležite podporenou predloženými dôkazmi môže blízka osoba zabrániť odporovaniu úkonu zo strany veriteľa. Z uvedeného postoja žalovaných 1/, 2/ a ich akceptácie uvedenej skutkovej, ale i právnej okolnosti vyplýva jednoznačný záver o tom, že žalované sú blízkymi osobami dlžníkov žalobcu E.. X. W. a Q.. L. W.. Keďže žalované 1/, 2/ uvedenú konštatáciu blízkych osôb nerozporevali, dokonca ju samé svojimi písomnými vyjadreniami akceptovali, de facto podporili a tomuto prispôbili i svoju procesnú obranu vo forme právnej protiargumentácie, v tom dôsledku bolo bremeno dôkazu o tom, že ani pri náležitej starostlivosti a opatrnosti nemohli predpokladať úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa práve na strane žalovaných 1/, 2/. Žalované však okrem tvrdenia, na ktoré odvolací súd poukázal vyššie, v tomto smere žiadny dôkaz neprodukovali, dokazovanie v tomto smere ani nenavrhl vykonať. Možno tak konštatovať, že po tom, čo žalované 1/, 2/ svojím písomným vyjadrením v konaní pred súdom prvej inštancie sami uznali svoj status osôb blízkych manželom Švecovcom a tomuto prispôbili i svoju právnu argumentáciu procesnej obrany, bremeno dôkazu o tom, že ani pri náležitej starostlivosti a opatrnosti nemohli poznať ukracujúci úmysel dlžníkov žalobcu (darcov), neuniesli.

24. Súd prvej inštancie v konaní skúmal a v odvolaní napadnutom rozsudku aj náležite odôvodnil splnenie všetkých predpokladov pre vyslovenie právnej neúčinnosti právnych úkonov darovacích zmlúv voči žalobcovi, keď konštatoval existenciu dohody o pristúpení k záväzku zo dňa 10. 05. 2013 uzatvorenej medzi žalobcom a o.i. manželmi W. ako dlžníkmi žalobcu, čím bol naplnený predpoklad existencie záväzkového vzťahu, na základe ktorého mali dlžníci - manželia W. povinnosť vrátiť finančné prostriedky žalobcovi.

25. Ďalej súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že z uznesení Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5OdK/375/2018 a 2OdK/75/2018 vyplýva, že na majetok dlžníkov E.. X. W. a Q.. L. W. bol vyhlásený konkurz a teda dlžníci nemajú žiadny ďalší majetok, ktorým by uspokojili vymáhateľnú pohľadávku žalobcu. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že pre súd je aj v rámci odporovacieho konania rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku (§ 217 ods. 1 CSP). Z uvedených uznesení o vyhlásení konkurzu vyplýva, že dlžníci žalobcu nemajú žiadny taký majetok, z ktorého by bolo možné uspokojenie (vymáhateľnej) pohľadávky žalobcu. S prihliadnutím na konštatovaný (a nijako nenamietaný) záver súdu prvej inštancie o zachovaní lehoty na účinné odporovanie úkonov darovacích zmlúv z roku 2014, boli splnené všetky zákonom vyžadované predpoklady vyslovenie právnej neúčinnosti právneho úkonu a preto bol záver súdu prvej inštancie vyslovený vo výrokovej časti rozsudku a riadne odôvodnený v jeho odôvodnení, vecne správny.

26. Pokiaľ v podanom odvolaní žalované namietajú, že súd prvej inštancie neskúmal ani možnosť uspokojenia žalobcu ako veriteľa z výkonu záložného práva na pozemky v kat. úz. A., ale uspokojil

sa len s tvrdením žalobcu, že predmetné pozemky sa nepodarilo speňažiť, tu odvolací súd konštatuje, že okolnosť solventnosti dlžníka a teda možnosť uspokojiť veriteľa z iného majetku dlžníka zaťažuje v konaní žalovanú tretiu osobu, ktorá mala z odporovaného právneho úkonu prospech. V konaní mal súd prvej inštancie uzneseniami o vyhlásení konkurzu dostatočne preukázanú okolnosť nedostatku majetku dlžníkov, spôsobilého na uspokojenie pohľadávky veriteľa (zahŕňajúc i ideálne vlastnícke podiely dlžníkov žalobcov k nehnuteľnostiam, ku ktorým bolo záložné právo zriadené) a zároveň bol preukázaný prevod niekoľkých nehnuteľností dlžníkov značnej hodnoty na dve nevesty dlžníkov a to darovaním, bez akéhokoľvek protiplnenia. Pokiaľ žalované v podanom odvolaní namietali, že hodnota odporovaných právnych úkonov vysoko prevyšuje hodnotu pohľadávky žalobcu a na uvedené súd prvej inštancie vôbec neprihliadol, uvedenú odvoláciu námietku odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko prípadná proporcionalita pohľadávok veriteľa a „hodnoty odporovaného právneho úkonu“ nie je zákonným kritériom, či podmienkou pre možnosť súdu vysloviť (určiť) právnu neúčinnosť žalovaného úkonu dlžníka voči žalobcovi pri splnení vyššie uvedených zákonom vyžadovaných predpokladov. Rovnako právne irelevantnou je námietka žalovaných 1/, 2/ o možnosti prihlásenia pohľadávky žalobcu ako veriteľa v konkurznom konaní úpadcu SkorpioPharm, s.r.o, Manželia W. boli na základe Dohody o pristúpení k záväzku zo dňa 10. 03. 2013 (ďalej len „Dohoda“) riadnymi dlžníkmi žalobcu, od ktorých má žalobca možnosť žiadať plnenie svojej pohľadávky špecifikovanej v Dohode v celej výške a v prípade zjavných veriteľov ukracujúcich prevodov majetku dlžníkov, je právo žalovať neúčinnosť takýchto právnych úkonov daná veriteľovi (žalobcovi) ex lege (zo zákona), bez potreby predchádzajúceho prihlásenia pohľadávky vo konkurznom konaní ostatných dlžníkov. Prihlásenie, či neprihlásenie pohľadávky žalobcu ako veriteľa do konkurzu iného dlžníka je preto právne bezvýznamné.

27. S poukazom na uvedené dôvody, odvolací súd, po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu určenom odvolaním a z dôvodov uvedených v odvolaní žalovaných, rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny vo veci samej, t. j. vo výrokoch I. a II.

28. Odvolací súd preskúmal i výrok III., ktorým súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania, nakoľko sa jedná o výrok závislý na rozhodnutí vo veci samej. Predmetným súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o výške náhrady trov konania, pričom súd prvej inštancie postupoval podľa ust. § 255 ods. 1 CSP. Odvolací súd uvádza, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný, jeho žalobe bolo v celom rozsahu vyhovie, je správne rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania, keď bola povinnosť uložená v rozsahu 100 % žalovaným 1/, 2/ ako procesne neúspešnej strane sporu. Rozsudok súdu prvej inštancie tak odvolací súd potvrdil ako vecne správny i vo výroku III. (v závislom výroku) o trovách konania.

29. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol s poukazom na ust. § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalovaným 1/, 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške. I v odvolacom konaní iniciovanom žalovanými 1/, 2/ bol v celom rozsahu úspešný žalobca, nakoľko žalované 1/, 2/ nedosiahli ani čiastočnú zmenu, či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Neúspechu žalovaných 1/, 2/ zodpovedá tak procesný úspech žalobcu v odvolacom konaní v celom rozsahu, a preto odvolací súd uložil povinnosť náhrady trov odvolacieho konania žalobcu žalovaným 1/, 2/ v rozsahu 100 %.

30. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).